

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie Ł. R.

skazanego z art. 263 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego
w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 grudnia 2003 r., sygn. akt
III K 54/03, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego
w Łodzi z dnia 7 czerwca 2004 r., sygn. akt II AKa 69/04.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 19 grudnia 2003 r., sygn. akt III K 54/03, uznał Ł. R. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Powyższy wyrok został zaskarżony w całości, apelacją obrońcy oskarżonego. Sąd Apelacyjny w Łodzi, wyrokiem z dnia 7 czerwca 2004 r., sygn. akt II AKa 69/04, w zakresie dotyczącym oskarżonego Ł.R., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca oskarżonego, która postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II KK 211/05, została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Pismem datowanym na 9 kwietnia 2025 r. obrońca Ł. R. złożył wniosek o wznowienie postępowania ze względu na wystąpienie przesłanki z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. W ocenie wnioskodawcy doszło do ujawnienia nowych dowodów wskazujących na to, że skazany nie popełnił zarzucanego mu czynu. Obrońca wniósł ponadto o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Polski ustawodawca sformułował zasadę, zgodnie z którą wyrok winien zostać wykonany bezzwłocznie po jego uprawomocnieniu. Jak wskazano w art. 9 § 1 k.k.w.: „Postępowanie wykonawcze wszczyna się bezzwłocznie, gdy orzeczenie stało się wykonalne”. Wyjątek od tej zasady wprowadza – stosowany odpowiednio w postępowaniu wznowieniowym – art. 532 k.p.k., dający możliwość wstrzymania wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją. Przepis nie wskazuje kryteriów, które wiązałyby w tym zakresie, jednakże Sąd Najwyższy konsekwentnie stoi na stanowisku, że przy podejmowaniu decyzji w kwestii wstrzymania orzeczenia kluczowe znaczenie ma siła argumentacji, sformułowanej dla poparcia kasacji bądź wniosku o wznowienie postępowania. Do wstrzymania wykonania orzeczenia powinno dochodzić w tych przypadkach, w których lektura nadzwyczajnego środka zaskarżenia, bez szczegółowej analizy całości materiału sprawy, pozwala uznać, że z wysokim prawdopodobieństwem okaże się on skuteczny. Wszelkie inne okoliczności, w tym ryzyko wystąpienia negatywnych skutków osadzenia w zakładzie karnym – czy to dla życia zawodowego czy osobistego – mają znaczenie uboczne. Nawet, jeśli wystąpią, winny być rozważane w kontekście art. 151 k.k.w. lub 153 k.k.w., a nie art. 532 k.p.k. Wskazać przy tym należy, że obrona w istocie nie wskazała, jakie nadzwyczajne negatywne konsekwencje osadzenia dotknęłyby skazanego – w uzasadnieniu ograniczono się jedynie do stwierdzenia, że wystąpiłyby: „zbyt poważne i nieodwracalne skutki w postaci osadzenia w jednostce penitencjarnej”.

Sąd Najwyższy nie dopatrywał się wystarczających argumentów, które przemawiałyby za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego wyroku. Nie determinuje to w żadnej sposób ostatecznego kształtu rozstrzygnięcia, które zapadnie po przeprowadzeniu pełnej analizy przedmiotowej sprawy.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]